

Epigrafas rašomai knygai

ne, turbūt jau ne,
jaunystėj skaitytas

ir suskaitytas
mano radauskai –

ne apie kepėjus
ne apie siuvėjus

apie vandenis
medžius ir vėjus

Štai taip, dykinėjant

D pasakė: „Draugui, kurio neturi, esi draugas; priešui,
kurio neturi,

esi priešas; minčiai, kurios neturi, esi tas, kuris jos neturi,
ir tiek.“

Po pauzės, ilgokos, jau kopos papėdėj:
„Painiau, kai turi.“

Ir dar D pasakė: „Pasaulis man aiškus ne daugiau nei jį
paaiškina mano eilėraščiai, kvailystė, ar ne?“

Žvelgė į jūrą, aš gūžtelėjau pečiais
ir tuomet

ėmė ir ištiko
tos lengvutės kelios
šypsenos raukšlėlės
iš buvimo dyko

Beveik Kaunas

– beveik aštuoniasdešimtieji –

jau krenta lapai, tuščia pakrante
pilkšvi balandžiai
tais lapais brenda

akordeonas sena daina
„aš tave myliu...“
„aš irgi ne...“

kas dar? rugsėjis krantinės brukas
beveik paryžius
toks atvirukas